

Het verdwaalde lammekje
door Betsy.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

Met verdwaalde lammetje

VOOR DE JONGSTE KINDEREN DER ZONDAGSSCHOOL

DOOR

B E T S Y

TWEEDE DRUK.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

„Kijk eens, Moe! Alweer een nieuw!” riep Wouter, een wakker kereltje van even acht, toen hij op een middag uit school kwam. En met een triomfantelijk gezicht hield hij het nieuwe leesboek in de hoogte, dat meester hem zoo pas gegeven had.

„Komaan, dat gaat goed!” zei moeder, met een tevreden lachje haar verheugden krullebol begroetend. „Laat eens zien, dat nieuwe boek. O, dat is alwéér dikker dan het voorgaande; en moeilijker ook, geloof ik.”

„Ja, *veel* moeilijker, Moe!” verzekerde Wouter niet zonder trots. „Dat is nu pas een echt leesboek, weet u, met van die lange verhalen. Kijk eens hoe lang!” En met een heel gewichtig gezicht ging hij aan het bladeren, terwijl moeder opstond om kleinen broer uit de wieg te nemen. Het ventje was wakker geworden, en deed al zijn best, dit te laten hooren.

„En er staan plaatjes ook in, Moe!” vervolgde Wout, die zich nog door geen schreeuwend broertje in zijn bezigheid liet storen.

Op het woord *plaatjes* kwam zus Jans aantrippelen. Het boek als boek had haar weinig belang ingeboezemd. Zij was ook nog pas een dreumesje van vijf, dat meer ophad met haar pop dan met leesboeken. Maar zoodra er plaatjes te zien waren, was ze er bij.

„Wout, mag ik ook eens kijken?” vroeg zij met haar vriendelijk stemmetje. En in een wip was ze op den stoel geklauterd, die aan de tafel, vlakbij haar broertje stond.

Wouter schoof dadelijk het boek wat naar haar toe. „Weet je wel wat dat voor een dier is, zus?” vroeg hij met de noodige wijsheid.

„Een lammetje,” antwoordde ze vlug. „Och, wat een lief, klein lammetje! — Waarom ligt het daar zoo?”

„Dat weet ik niet,” bekende haar broertje.

„Staat het hier dan niet?” vroeg zij, op de letters wijzend; want ze was al slim genoeg om te begrijpen, dat al die kleine, zwarte figuurtjes letters waren, en dat die letters in verband met het plaatje moesten staan.

„Ja, het staat er wel,” zei Wouter, „maar ik heb het nog niet gelezen, weet je.”

„Nu, lees het dan,” zei het kleine ding.

Wout, als een goede broer, deed dadelijk wat hem gevraagd werd. Hij begon natuurlijk bij het begin. Dat behoorde zoo, vond hij. Maar hij was nog lang geen meester in de kunst, en toen hij, hortend en stootend, een regel of tien gelezen had, wat vrij lang duurde, hadden zij van een lammetje nog niets gehoord.

Jansje werd ongeduldig. „Er staat niets van,” zei ze teleurgesteld.

„Jawel,” verzekerde Wouter, „verderop wèl. Het verhaal is zoo lang, weet je. Ik zal er nu maar uitscheiden; en als we het dan op school met den meester gelezen hebben, zal ik het je allemaal vertellen, hoor zus.”

Met die belofte was ons kleine meisje echter maar half tevreden. Dat kon nog wel zoo lang duren, pruilde ze. „'k Wou maar, dat ik ook al groot was en lezen kon,” kwam er verdrietig, nadat ze al de plaatjes aandachtig bekeken had. Toen, zich tot moeder wendend: „Toe, Moesje, wil *u* eens lezen wat hier overal staat?”

„Zeker wil ik dat,” zei moeder. „Maar dan moet mijn meisje nog een poosje geduld hebben. Ga eerst nog maar wat met de pop spelen. Als broer dan straks weer in zijn wiegje ligt en het licht op is, zal moeder jullie het heele verhaal voorlezen.”

„Hè ja!” riep Wout, die er eigenlijk ook wel nieuwsgierig naar was. „Als Moe leest, is het altijd nog veel mooier.”

Nog nooit had kleine Jans zoo verlangd, dat de lamp aangestoken werd als dien avond. Zij vond, dat het vreeselijk lang duurde. Maar dat gaat gewoonlijk zoo, als je ergens op wacht.

Eindelijk gebeurde het toch, en zette moeder, na de kachel nog eens opgestookt te hebben, zich op haar plaats aan de tafel. Ze legde het boek open vóór zich, zóó, dat Wout, die dicht naast haar zat, mee kon zien,

nam Jansje op haar schoot, en las voor vier gretig luisterende oortjes:

HET VERDWAALDE LAMMETJE.

De lente was weer in het land gekomen, de lieve, vroolijke lente. Overal vertoonde zij zich weer en bracht ze wat moois. De boomen, die er den heelen winter zoo somber en kaal bijgestaan hadden, kregen weer blaadjes en bloesempjes. Over de weide spreidde zij een nieuw graskleed uit, zoo mollig en fraai als de knapste wever het niet maken kan. En hier en daar staken al eenige boterbloempjes en madeliefjes nieuwsgierig hun kopjes in de hoogte, en knikten elkander van tijd tot tijd toe, alsof ze zeggen wilden: „We staan hier maar wát lekker in het zonnetje!”

Oude en zwakke menschen, die met de kou in huis moesten blijven, zag men weer wandelingetjes maken, of voor de deur van hun woning zitten. En de kinderen bergden al hun winterspelletjes weg; want in plaats van aan de tafel bij de lamp te moeten zitten, konden ze nu weer buiten spelen tot ze naar bed gingen; en dat vonden ze veel prettiger.

Maar het waren niet alleen menschen en bloemen, die zich zoo verkwikten in de zoele lentelucht. Ook de dieren hadden schik, vooral de kleine lammetjes, buiten in de weide. Och, wat zagen die diertjes er allerliefst uit in hun helder wit pakje; en hoe vroolijk sprongen ze rond in het groene, malsche gras!

De groote schapen vonden het ook heerlijk buiten. Maar *zij* hadden al meer lentes beleefd, en namen het dus wat kalmer op, schoon ze toch heel blij waren, dat hun kindertjes zoo genoten.

„Danst en springt maar, kinderen!” zeiden ze in hun schapentaal, waarin ze elkaar heel goed verstonden, al hoorden de menschen niets dan: „Mè-è-è! Mè-è-è!” — „Danst en springt maar, zooveel ge wilt. Als ge maar voorzichtig zijt, en niet te ver wegloopt. Zorgt vooral dat ge niet te dicht bij het water komt, want dan zoudt ge er licht in kunnen vallen en verdrinken.”

De lammetjes beloofden het, en waren heel gehoorzaam en tevreden; behalve één wijsneusje, dat verstandig genoeg meende te zijn om op zichzelf te passen, en vond dat moeders eigenlijk veel te bezorgd voor hun kindertjes zijn. Het begon het op den duur wat eentonig te vinden om zoo den heelen dag in dezelfde weide te blijven, en zag er volstrekt geen kwaad in, om eens eventjes ongemerkt een eindje op te loopen, en eens te gaan kijken hoe het er een beetje verder in de wereld uitzag. Heel eventjes maar. Het zou, o, zoo voorzichtig zijn. Moeder behoefde heusch niet bang te wezen. Zoo'n uitstapje heel alleen moest wel prettig zijn. 't Was zoo vervelend als je nooit eens gaan kon waar je wilde.

Zoo redeneerende nam ons wijsneusje op zekeren dag, terwijl de anderen druk aan het spelen waren, stil zijn vier pootjes op, en liep, en liep, al verder en

verder, tot het eindelijk aan het hek gekomen was, dat de weide van den weg afsloot.

„Hoe jammer,” dacht het, „dat dit hek hier staat. Kon-ik het maar openmaken of er overheen springen. Maar wacht, ik zal probeeren om er onderdoor te kruipen, hier, waar de grond zoo weggezakt is. Het zal wel gaan; ik ben maar zoo klein.”

En na lang sukkelen ging het ook; doch niet zonder dat het ondeugende ding daarbij zijn witte pakje vuil maakte, en één van zijn pootjes bezeerde.

Hoewel niet kleinzeurig, moest het nu toch eerst een poosje in het gras aan den weg gaan liggen, tot de pijn wat bedaard was. En terwijl het daar zoo lag,

en eens rondkeek, werd het in de verte een bokje gewaar, dat met een lang touw aan een boom gebonden was, en allerlei kluchtige sprongen maakte.

„Dat zou pas een prettig speelkameraadje zijn!” dacht het lammetje. En zoodra het weer loopen kon, ging het op het bokje af.

De kennis was van weerszijden spoedig gemaakt, en het spel begon.

Doch vriend Bok droeg op zijn kopje een paar puntige horens, die hem wel mooi stonden, maar waarmee hij ook leelijk steken kon. Daar had het lammetje niet op gerekend. En of het nu met opzet of bij ongeluk was, weet ik niet, maar opeens kreeg het van zijn nieuwen speelmakker een duchtigen stoot op den rug, die zóó aankwam, dat het bloed er uitliep.

„Dat is valsch!” riep het lammetje ten hoogste verontwaardigd. „Om iemand zoo te stooten! *Ik* doe je immers ook geen kwaad! Neen, hoor, dan speel ik liever met mijn neefjes en nichtjes. Die hebben ten minste geen horens, en zijn lang zoo valsch niet als jij!”

En, een nieuwen aanval vrezende, liep het zoo hard het kon weg, en rustte niet eer het goed en wel buiten het bereik van het gehoornde dier was.

Toen bleef het even staan om adem te scheppen. Maar ach, al spoedig wachtte het een nieuwe schrik.

Aan den weg stond een arbeidershuisje. Daar kwamen eenige kinderen uit, die het mooie lammetje in het oog kregen, en er onder luid gejubel op toeliepen om het te aaien.

Het schuwe diertje had zulke kleine wildemannen nog nooit van nabij gezien. Het was bang van hen; vooral van dien éénen dikzak met zijn stok, en geloofde stellig dat het doodgeslagen zou worden, als die het te pakken kreeg.

Het liep dus maar weer wat het loopen kon, zonder in zijn angst te zien waarheen, tot het eensklaps in zijn vaart gestuit werd door een heldere beek, waarin het kleine lichaampje als in een spiegel weerkaatste.

Het lammetje, dat nog nooit zoo dicht aan den waterkant had gestaan, had er in het minst geen begrip van, dat dit zijn eigen beeltenis was, en meende daar omlaag iemand van zijn familie te zien. Het

knikte. Zijn overbuurtje knikte ook. Het blaatte „goeden dag.” Het bekje beneden ging ook open. „Wacht!” riep het, verheugd dat het nu weer goed gezelschap kreeg, „wacht! Ik kom bij je!” En meteen nam het een sprong, en — platsch! — daar lag het, midden in het water, dat vreeselijke water, waar moeder het zoo ernstig voor gewaarschuwd had.

Gelukkig was de beek niet diep, en kon de kleine drenkeling, als hij stond, zijn kopje nog juist boven houden. Al plassend en spartelend bereikte hij de overzijde, klauterde met veel moeite tegen den kant op, en bleef daar, uitgeput van vermoeienis en half dood van schrik, een heelen tijd liggen.

Wat bijgekomen, beproefde het arme diertje om op te staan. Het wilde terug; terug naar de veilige wei, en naar zijn zorgzaam moedertje.

Maar welken kant moest het op?

Daar kwam een groote hond aan. Zou die het niet weten? Maar die hond keek zoo boos en blafte zoo hard, dat ons beestje al bang werd bij het gezicht, en het niet wagen durfde hem aan te spreken.

Wat nu gedaan? Hulpeloos keek het naar alle kanten rond, liep heen en weer, en dwaalde zoo doende hoe langer hoe verder van den goeden weg af.

Eindelijk werd het zoo moe, dat het niet meer voort kon, en weer moest gaan liggen, want het bezeerde pootje begon door al dat loopen erge pijn te doen. Het kreeg honger en dorst, maar smachtte vergeefs naar een verkwikkend teugje melk. Het blaatte om

zijn moeder; maar moeder Schaap hoorde het niet. Zij was te ver weg, en kon haar ongelukkig kind niet te hulp komen.

Die arme moeder! Zij had toch ook zoo'n bitter verdriet. Ze verkeerde in doodelijke onrust sedert ze haar kindje gemist had, en was reeds urénlang tevergeefs met roepen en zoeken bezig geweest. De andere schapen hadden haar hierin trouw geholpen, maar eindelijk begonnen die het toch moede te worden.

„We moesten er nu maar uitscheiden,” zeiden ze. „Het is zeker in het water gevallen en verdronken; en dan helpt er toch geen zoeken meer aan.”

De moeder vreesde dit ook, al wilde zij het nog niet uitspreken; maar *sij* kon het zoeken toch nog niet opgeven.

Intusschen had het arme, verdwaalde lam al den tijd om over zijn dwaas en ondeugend gedrag na te denken.

„Ach,” zoo jammerde het, „waarom ben ik toch zoo eigenzinnig en ontevreden geweest! Waarom heb ik niet naar goeden raad geluisterd? Waarom ben ik weggelopen! O, was ik maar bij mijn lief moedertje in de wei gebleven! Dáár had ik het zoo goed! Dáár deed niemand mij kwaad. Dáár was ik veilig en gelukkig. En hier? Ach, hier moet ik misschien nog sterven van honger en verdriet!”

Zoo ging de dag voorbij. En hoe meer de avond begon te dalen, hoe angstiger het lammetje werd, en hoe droeviger het blaatte.

„Nu is het zoowat de tijd, dat de herder altoos komt

om ons naar huis te halen," dacht het. „Nu gaan moeder en de anderen allemaal naar de warme kooi. En ik . . . .”

Maar still! — Wat hoorde het daar? — Kwam daar niet iemand? Wie zou dat zijn? Weer zoo'n groote, nijldige hond, of een jongen met een stok misschien? . . . .

Het lammetje kroop zoo dicht mogelijk tegen de heg, waarbij het lag. Het durfde niet op te zien en wachtte met gesloten oogjes af, wat hem nu weer zou overkomen.

Het geluid kwam àl nader. Het lammetje werd àl angstiger. Daar voelde het zich aangrijpen! Maar niet hard en ruw; neen, heel zacht en voorzichtig. Dàt kon geen vijand zijn! Die zou zóó niet doen! Het greep moed, opende zijn oogjes, hief zijn kopje op, en — zag een vriendelijk ge-

zicht, en een paar goedge oogen, die vol medelijden op hem neerblikten. — Het was de herder! *Zijn* herder! Het lammetje was gered!

Ja, het *was* de herder. Toen deze dien avond, als naar gewoonte, in de wei gekomen was om zijn schapjes

te halen, had hij aan het angstig geblaas van de moeder al aanstonds bemerkt, dat er iets niet in orde was. Hij had ze daarop geteld, en gezien dat er één lammetje weg was. Hij was toen oogenblikkelijk aan het zoeken gegaan, de weide door, den weg langs, was over slooten en heggen gesprongen, en had eindelijk in de verte een klagend: „Mè-è-è! Mè-è-è!” gehoord. Op dat geluid was hij afgegaan, en zóó had hij den kleinen zwerfeling gevonden.

Zachtkens nam hij het vermoeide, gewonde, bemoderde diertje op. Hij beknorde het niet, zooals het eigenlijk verdiend had, maar sprak het, al streelende, vriendelijke, troostende woordjes toe, reinigde het van bloed en slijk, en droeg het, blij het gevonden te hebben, in zijn sterke armen behoedzaam naar de kudde.

Nu was het lammetje weer gerust. Nu was al zijn verdriet opeens in blijdschap veranderd. Want zijn herder was bij hem, en die zou wel zorgen dat het weer in de rechte wei, en bij zijn lief moedertje kwam. In de armen van zijn herder voelde het geen pijn of honger, geen angst of zorgen meer. Het drong zich dicht tegen hem aan, vlijde het kopje aan zijn borst, en dacht: „Nooit, nooit wil ik meer wegloopen; want ik zie wel dat ik niet op mijzelf kan passen, en dat ik nergens zoo gelukkig ben als in de weide van mijn eigen herder.”

Hier hield moeder op, want het verhaal was uit.

De kinderen, die onder het lezen één en al aandacht geweest waren, vonden het erg mooi. Zij hadden geheel met het lammetje meegeleefd, en bij elk nieuw ongeluk, dat het overkwam, door herhaalde O's! en Ach's! hun oprecht medelijden te kennen gegeven. Een juichkreet was uit de beide mondjes opgegaan, toen de herder kwam, en er redding voor het arme beestje daagde; en in hun oogjes stond te lezen hoe blij ze waren, toen het veilig en wel in de armen van den herder lag.

Kleine Jans vond dat het eigenlijk erg ondeugend was geweest; maar zijn laatste besluit keurde ze heel goed. „Ja,” zei ze, „het moet maar nooit meer wegloopen, hè Moesje? Maar dat zal het nu ook wel niet meer doen.”

Moeder had ook alle hoop, dat het in het vervolg beter op zou passen. En Wout vond het maar gelukkig, dat het zoo'n lieven herder had, die zoo goed voor zijn schaapjes zorgde.

„Ja,” zei moeder, „dat wàs het ook. Zonder den herder zou er van het arme diertje niets terecht zijn gekomen. Het gaat er al net mee als met de kindertjes. Die kunnen ook niet zonder toezicht. Weet je wat daarom voor de *kinderen* zoo gelukkig is? Dat *sij* ook zulk een trouwen Herder hebben, die hen liefheeft en altijd over hen waakt. — Wie is ook weer *hun* Herder?”

„Ik weet het!” riep Wout. „De Heere Jezus. —

Ik ken er een tekst van: *Ik ben de goede Herder; de goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen.*"

„Ja,” zei moeder. „De Heere Jezus is de Goede Herder. Een beter herder dan Jezus is er niet. Hij heeft Zijn schapjes nog veel, veel liever dan de herder in het boek dat lammetje had. Omdat zij door de zonde ongelukkig geworden waren, is Hij op aarde gekomen om voor hen te lijden en te sterven aan het kruis. En van uit Zijn Hemel, waar Hij nu is, houdt Hij nog altijd het oog op hen. Hij wil hun ál het kwaad vergeven, dat ze telkens doen, en hun hart rein maken, zooals die herder het vachtje van dat lammetje reinigde. In den Bijbel leert Hij hun wat zij doen en wat zij laten moeten. En als het kind nu maar naar de vriendelijke stem van dien Goeden Herder luistert, Hem gehoorzaam is, en dicht bij Hem blijft, dan is het even veilig en gelukkig als het geredde lammetje, waarvan we gelezen hebben. Is het in nood, Jezus helpt het; bidt het tot Hem, Jezus hoort het. En als eenmaal het uurtje van sterven komt, dan draagt Hij het in Zijn armen naar den Hemel, waar het eeuwig bij Hem zal zijn. — Is het niet heerlijk, van *dien* Herder een schapje te wezen?"

Jezus is DE GOEDE HERDER.

Gij, Zijn schapjes, hoort zijn stem

Blijft dicht bij Hem; dwaalt nooit verder.

O, het is zoo goed bij Hem!
